

ΟΛΟΜΟΝΑΧΗ

— Ποιά είναι αυτή;

— Σου φαίνεται ωραία;

Φόρεσε τὰ γυαλιά του ό κ. Λάτρης και καλοπαράτηρησε τήν ωραία κυρία, πού ήταν ξαπλωμένη επάνω στὴ κόκκινη προσκεφάλια ενός καίκιου, πού ἐγλυττρῶσε σιγά σιγά, στὴ λεία και γελαστή ἐπιφάνεια τῆς Προποντίδος.

— Ξεύρεις, πῶς εἶνε πολὺ ωραία;

— "Α... ὄχι και τόσο...

— Εἶνε ἀπὸ κείναις τὶς εὐμορφιαίς, πού κάμνουν τὸν καλλιτέγην νὰ συλλογίζεται και τὸν ἀπλὸ θνητὸ νὰ θαυμάζει. "Αν ἤμουν Πάρις...

— Τί πειράζει; ἄρπαξέ τήν, συνεχίζων τὰ προγονικά κατορθώματα. Σέ βεβαιῶ, αὐτὴ ἡ ὀλομόναχη Ἐλένη, πού ξεπετάχτηκε πρὸ δέκα ἡμερῶν ἐδῶ στὴν Ἀντιγόνην και διάλεξε τόσο ῥωμαντικὸ σπῆτι — ἐπάνω στὸ βράχο — ἄλλο δὲν περιμένει, παρὰ ἓνα Πάρι. — νὰ τὴν πάρῃ —.

— Εἶνε ὀλομόναχη;

— "Ετσι μοῦ φαίνεται. Τὴν βλέπω τὸ πρωὶ νὰ πηγαίνει μόνη στὰ λουτρά. μόνη νὰ ἐπιστρέφῃ μόνη νὰ βγαίνει στὸν περίπατο μὲ τὸ κοριτσάκι της, ἓνα ἀρρωστιάκι, ὅπως εἶνε ἀρρωστιάκια τὰ παιδιὰ, ὅλων τῶν ἀπροσέκτων μητέρων. Ἀλλὰ ἤκουσα νὰ λέγῃ ὁ κόσμος...

— "Α τί λέγει ὁ κόσμος; ἠρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον ὁ κ. Λάτρης, χωρὶς νὰ υποθέτῃ, ὅτι ἡ γυναίκα πίσω ἀπὸ τὸ «λέγει ὁ κόσμος» κρύπτει τὰ φαρμακωμένα βέλη τῆς συκοφαντίας. Ὁ κ. Λάτρης ἤξευρε τί βαρύνει μιὰ γυναίκα σὰν τὴν ἐξαδέλφη του, ἡ ὁποία ἐμοιαζε μὲ τὰ τρία τέταρτα τῶν γυναικῶν, ἐκακολόγει και ἐθεοποιεῖ χωρὶς λόγον ἔτσι γιὰ νὰ πῆ ἕκτι τί εἶδος πάσα - τέμπο - ἀλλὰ τὴ σὴν ἐντύπωσιν ἀφῆκεν εἰς αὐτὸν τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὥστε ἤρχισε νὰ περιμένῃ μὲ ἀνυπομονησίαν, τὴν ἀπάντησιν τῆς ἐξαδέλφης του.

— Ὁ κόσμος λέγει αὐτὰ πού σοῦ εἶπα.

— Τί εἶπες;

— Δὲν ἄκουσες;

— "Οχι.

— Ὁ κόσμος λέγει, ὅτι ὁ σύζυγός της λείπει και αὐτὴ διασκεδάζει τὴν πληξί τῆς μοναξιάς, ὅπως μπορεῖ...

Ὁ κ. Λάτρης ἐγειρε τὸ κεφάλι του και ἄρχισε νὰ συλλογίζεται.

«Νά... παίρνεις μιὰ γυναίκα μὲ τόση ἀγάπη, μὲ τόση λατρεία, θυσιάζεις ὅλες τὲς τρελλές διασκεδάσεις τῆς νεότητος, γιὰ νὰ σκλαβωθῆς και νὰ βαρύνῃς τοὺς ὤμους σου μὲ τόσα βάρη και ἂν δὲν βγῆ πλάσμα νευρικὸ, τυραννικὸ, μὲ ἀκαιρίας

ζήλιας, θὰ βγῆ σπάταλο καταστρεπτικὸ πού νὰ προσπαθῆ νὰ ἀποκτήσῃ ἐπιρροήν, γιὰ νὰ σέ σύρῃ ἀπὸ τὴ μύτη ἢ τὸ χειρότερο σέ ἀπατζ... Δὲν πᾶν στὸ διάβολο ὅλοι οἱ θηλυκοὶ διαβόλοι. Σέ κάθε γράμμα του ὁ φίλος μου Γεώργιος, ἄλλο δὲν κάμνει, παρὰ μοῦ ἀραδιάζει παραινετικούς, γιὰ νὰ ἀποφασίσω νὰ σκλαβωθῶ... Και ὦραις ὦραις κ' ἐγώ, ἄμα γυρίζω ἔτσι ἀπὸ κανένα χορὸ, ἀπὸ καμμιὰ ἐκδρομὴ και ἐμβῶ στὸ δωμάτιό μου, τὸ εὐρίσκω ἔρημο. σὰν νὰ περιμένω νὰ μὲ υποδεχθῆ μιὰ ξανθὴ γυναικοῦλα, νὰ μοῦ χαμογελάσῃ. Θὰ ἦνε φαίνεται ἡ ἀνάμνησις τῆς οἰκογενείας μου, τοῦ τραπέζιου πού τὸ ἐστόλιζαν τὰ προσωπάκια τῶν ἀδελφῶν μου και τῆς καλῆς μου μητέρας και αἱ ὁποῖαι προσπαθοῦσαν ἀπὸ τὲς γραμμὲς τοῦ προσώπου μου, νὰ καταλάβουν ἂν εἶμαι πικραμένος και νὰ μὲ κάμνουν μὲ χίλια τρυφερά λόγια, νὰ ξεχάσω τὲς πίκραις μου».

— Καλὲ τί ἔπαθες; ἠρώτησεν ἡ ἐξαδέλφη, ἡ ὁποία πῆγε νὰ ξαναφρέσῃ νέον στρώμα πούδρας και ἤρχετο ἀερίζομένη μὲ ἐπιτηδειότητα, διὰ νὰ μὴν τὸ παρασύρῃ.

— "Α... τίποτε...

— Μοῦ φάνηκες δακρυσμένος.

— Ἐγώ; τί τρέλλα... Καλὲ κλαῖουν ποτὲ οἱ ἄνδρες; ἐκεῖνο τὸ μονοπώλιο τὸ κρατεῖτε σεις μὲ ζηλοτυπίαν.

— "Α... ἀλήθεια!! χάνω κάθε ιδέα, γιὰ ἄνδρα πού δακρύσῃ μπροστά μου.

— Και κάμνεις καλὰ. Οἱ ἄνδρες πρέπει νὰ ἦνε πέτραις ἀσυγκίνηταις και θηρεῖα ἄσπλαχνα, γιὰ νὰ σοῦ ἀρέσουν.

— Βέβαια...

— Λαμπρά... λαμπρά...

— Μὲ περιπαίζεις;

— Ἐγώ; καθόλου. μὰ θὰ πάγω νὰ περιπατήσω λιγάκι adio.

Φόρεσε τὸ καπέλο του και ἔφυγε.

Ὁ καθαρός ἀέρας τοῦ καθάρισε τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὰς λυπηρὰς σκέψεις, ἡ μᾶλλον τὸ ἐθώλωσε μὲ σκέψεις ἀκαθάρτους.

Τελείωσε, εἶπε, ἐνῶ ἔρριπτε μισοκαμένο τσιγάρο, δὲν τὴν παίρνων τὴν γυναικαδέλφη τοῦ Γεώργιου. "Ας γράψῃ παραινετικούς ὅσους θέλει. Καλὰ πού εἶνε τόσο καλὴ αὐτὴ ἡ Ὀλομόναχη Ἐλένη. γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴν πληξί μου. Δυὸ μῆνες ἀργίας, μὲ ἐξαδέλφη σὰν τὴν δική μου και ἐξαδέλφον σὰν τὸν ἄνδρα της, θὰ μὲ κάμνουν νὰ ἐπιθυμήσω πολὺ γρήγορα τὴν Γεωργάνη και τὰς υποθέσεις τοῦ μονοπωλείου τοῦ τουμπεκιού, εἰς τὰς ὁποίας εἶμαι κερφωμένος και υποδουλωμένος.

Σὲ λίγο, πίσω ἀπὸ μιὰ πεύκη, διέκρινε ἓνα ἄσπρο φέρεμα ῥιγμένο στὴ γλόη. φέρεμα μικροῦ κοριτσιοῦ και μιὰ κόκκινη ὀμπρέλα. Σὰν πῶς τὸν ἐτραβοῦσε τὸ μαγνητισμένον βουνὸ τῆς χαλιμας, ἐπλησίασε χωρὶς νὰ θέλῃ.

Μιά φωνή γλυκειά, ἤσυχη καὶ τρυφερή, διάβαζε ἓνα παραμύθι καὶ τῆς Διαπλάσεως.

Τὸ κοριτσάκι, ποῦ εἶνε ἀκουμπισμένο στὰ γόνατα τῆς μαμᾶς του, ἤκουε μὲ προσοχή, καὶ ἀπὸ καμμιὰ φορὰ, ῥωτοῦσε χίλια πράγματα, τὰ ὅποια ἡ μαμὰ του ἀνέπτυσσε μὲ ὑπομονή καὶ ἀκριβεία.

Ο κ. Λάτρης, γνώρισε τὴν Ὀλομόναχη.

Ἐξάφνα, ἓνα ἀεράκι, ἀρπάζει τὴν διάπλασι ἀπὸ τὰ γόνατα τῆς μαμᾶς, καὶ ἡ κόρη ἀρχίζει τὰ κλάματα.

Ἡ μαμὰ ἔτρεξε, μὰ ἡ διάπλασις στὰ φτερά τοῦ ἀνέμου πετοῦσε γρήγορα καὶ δὲν ἔμπορῶσε νὰ τῆ φθάσῃ, ἐνῶ τὰ κλάματα διπλασιάζονταν.

Ο κ. Λάτρης, ἔτρεξε καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐνῶ ἡ Ὀλομόναχη ἐπέστρεφε κοκκινωδολισμένη σὰν νεόκοπο τριαντάφυλλο, ἐκεῖνος ἔφθασε τὴν διάπλασι, ποῦ τὴν ἐσταμάτησε ἓνας θάμνος καὶ ἐγύριζε ὑπερήφανος σὰν νὰ ἦτον ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐπέστρεφε νικητῆς ἀπὸ τὰς δοκιμασίας τοῦ ἐξαδέλφου του.

Ἡ Ὀλομόναχη, ἐκρατοῦσε τὴν κόρη τῆς στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθυσογᾶσῃ.

Ἄμα εἶδε τὸν κ. Λάτρην, ἐξάρωσε λιγάκι τὰ κατὰμαυρα καὶ λεπτὰ φρεϊδιὰ τῆς, μὰ ὅταν εἶδε τὴν διάπλασι στὰ χέρια του, χαμογέλασε καὶ ἐσημηκτισθήκανε δρὸ χαριτωμένα λακκάκια στὰ μάγουλά τῆς καὶ μέσα ἀπὸ τὰ κερατένια κλοκατωμένα χειλάκια τῆς, ἐφάνησαν δοντάκια μικρὰ καὶ ἄσπρα σὰν μαργαριτάρια. Πῆρε τὴν Διάπλασι μὲ τὰ ἀφροπλασμένα χεράκια τῆς καὶ ἀφοῦ σκούπισε τὰ δακρυσμένα μάτια τῆς κόρης τῆς, τῆς ἔδειξε τὴν «Διάπλασι» καὶ ἔπειτα τὸν κύριον Λάτρην.

Ἡ ἀρωστημένη μικρούλα, σὰν νὰ κατὰλαθε, πήδηξε στὸ λαιμὸ τοῦ κ. Λάτρη καὶ τὸν ἐφίλησε.

Ἡ μαμὰ τῆς μικρούλας, πῆρε τὸ χέρι τοῦ κ. Λάτρη μέσα στὰ δικά τῆς, τὸ ἐσφιξε θερμῶς καὶ εἶπε:

— Κύριε, σὰς εὐχαριστῶ πολύ. Ἀπόψε θὰ περνοῦσε ἄσχημη νύκτα ἡ Τιτίκα μου. Εἶνε νευρικό καὶ ἄρρωστο καὶ ἡ παραμικρὰ ἀφορμὴ τὴν ταράττει.

Ἀπὸ τὸ σφιζίμο ἐκεῖνο τὸ θερμὸ, ὁ κ. Λάτρης, τὸν ὅποιον εὐτυχῶς προειδοποίησε ἡ ἐξαδέλφη του, κατὰλαθε τί ἄξιζε ἡ Ὀλομόναχη, μὰ ἀδιάφορον ἦτο ὠραία, πολὺ ὠραία, ὅπως ἦτο κόκκινη καὶ λιγάκι συγκινημένη.

Ἡ Τιτίκα, τοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ τῆ Διάπλασι τὴν ἀγαπῶ καὶ δὲν ἤθελα νὰ πινηγῆ ἡ καὶμμένη μου τὴν χάρισε ὁ νονὸς ποῦ ἔρχεται κάθε δεκαπέντε μέρας καὶ μοῦ λέγει πολὺ ὠραία πράγματα. Τί καλὸς ποῦ εἴσθε; πῶς σὰς λένε;

— Τιτίκα μὴ στενοχωρεῖς, παιδάκι μου, τὸν κύριον εἶπεν ἡ μαμὰ καὶ τὴν ἐσκέπατε μὲ τὸ ἐπαινωφοράκι τῆς καὶ πῆρε στὰ χέρια τῆς τὰ λινα κεντημένα καθίσματα καὶ τὴν κόκκινη ὀμπρέλα.

— Νικόλαο Λάτρη.

— Ἐγὼ κ' ἐγὼ ἓνα θεῖο Νίκο καὶ μοῦ φέρε σοκολάταις. Τώρα ἐμᾶς, μᾶς ἔφερε μακρὴν τὸ βιπόρι καὶ ἀφῆκαμε ἐκεῖ κάτω τὸν μπαμπά, τὸ θεῖο καὶ

τὴ θεῖα καὶ τὴ γιαγιά. Τὴ ζέρετε τὴ γιαγιά; φορεῖ γυαλιὰ ἡ γιαγιά καὶ ἔχει ἄσπρα μαλλιά, μὰ ζέρει παραμύθια...

— Ἄ... ζέρει ὠραία παραμύθια;

— Καλὲ τί λέτε!! οὔτε ἡ μαγεύισσά μας, οὔτε ἡ κερά Σταμάτα, δὲν ζέρουν ἔτσι μεγάλα παραμύθια.

— Μὴ ῥιμλεις πολλὰ καὶ κουράζεσαι Τιτίκα μου; πὲς «καλὴ νύκτα» τοῦ κυρίου.

— Καλὴ νύκτα, φίλε μου, εἶπεν ἡ Τιτίκα καὶ τοῦ ἔστειλε μὲ τὰ μικρὰ γλωμὰ δάκτυλά τῆς, ἓνα φιλάκι.

Ἡ μαμὰ τὸν παρετήρησε μὲ ἓνα βλέμμα ἀλλόκοτο, πολὺ ἀλλόκοτο, καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἓνα χαμόγελο ἀγγελικό, ἐνῶ τὰ βαθεῖα θαλασσιὰ μάτια τῆς ἔστραφταν.

— Καλὴν νύκτα, κύριε.

Ἡ ἐξαδέλφη τοῦ κ. Λάτρη, μετέδιδε πάντοτε ἀνυπόπτος—εὐχρηστημένη ὁμως, διότι ἐκακολόγει νέαν καὶ ὠραίαν γυναίκα, ἐπομένως ἀντίζηλον—ὁ, τι ὁ κόσμος ἔλεγε.

Ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη βραδύα, τὴν ἐβλεπε τακτικὰ μὲ τὴν Τιτίκα καὶ ἡ Τιτίκα τοῦ ἔδειχνε τόση φιλία, ὥστε τὸν ἤθελε πάντα μαζί τῆς καὶ ἐγείνεν ὁ κ. Λάτρης, ὁ καλὸς φίλος τῆς μαμᾶς.

— Μὰ ἔση σαγλά θὰ πηγαίνουμε; ἔλεγεν ὁ κ. Λάτρης, ἀφοῦ ἤκουε τοὺς πανηγυρικούς τῆς ἐξαδέλφης του. Τί ὠραίο τὸ σπιτάκι τῆς σὰν κλουβάκι τὸ πουλάκι ὁμως τοῦ κλουβιοῦ, δὲν ἦτο καθόλου φυλακισμένο.

Ἡ Τιτίκα ἐκοκκίνησε λιγάκι καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὅπως ὅλα τὰ παιδάκια.

Μιὰ βραδύα, ὅταν συναντήθηκαν πάλιν κάτω ἀπὸ τὴν πύκην, ἡ Τιτίκα τοῦ ἔδωκε τὴν εἰκόνα τῆς καὶ εἶπε.

Καλέ μου φίλε, φίλησέ με. Ξέρεις; ὁ μπαμπὰς θὰ μὲ φιλήσῃ ἐδῶ ἐπάνω στὸ χαρτί πολὺ πολὺ καὶ θὰ πῆ τοῦ θεῖου — ἔλα νὰ ἰδῆς πῶς τὴν ἐκαμὲ ἡ πόλι τὴν κόρη μου. Ἐκεῖνος τὸ ἤξευρε ποῦ θὰ γείνω καλὰ ἐδῶ στὴν πόλι. Ὁ μπαμπὰς ὅλα τὰ ζεύρει.

Ἡ μαμὰ τὴν ἐσφιξε στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ ὁ κ. Λάτρης παρετήρησε μὲ ἐγωϊστικὴν χαρὰν, ὅτι ἐφιλοῦσε τὰ ματάκια τῆς κόρης τῆς, τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου ἐφιλοῦσε καὶ ὁ ἴδιος.

— Πόσα ζέρει! εἶπε καὶ ἀπεμακρύνθη βέβαιος, ὅτι ἐκαμὲ σπουδαῖον βῆμα.

Πέρασαν δρὸ βραδυαῖς * * * χωρὶς νὰ ξαναἰδῆ τοὺς φίλους του.

Θὰ ἦταν περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν κάποιος κτύπησε τὴν θύρα τοῦ δωματίου τοῦ κ. Λάτρη.

— Ποιὸς νὰ εἶνε; συλλογίσθηκε πρὶν ν' ἀνοίξῃ. Μήπως ὁ ἐξαδέλφος ἀδιαθετεῖ; μήπως ἡ ἐξαδέλφη ἔπαθε τίποτε; νὰ μὴ μοῦ ἔφεραν κανένα τηλεγράφημα... ἐνῶ ἐσκέπτετο αὐτὰ, ἐπεταχθῆκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ῥώτησε μὲ ἀγωνίαν — ποιὸς εἶνε;

— Μιὰ γρηῃ, σᾶς ἔφερε ἓνα γράμμα καὶ περιμένει ἀπάντησι· εἶπεν ὁ ὑπρέτης τῆς ἐξαδέλφης του.

Ὁ κ. Λάτρης, μὲ ἀγανάκτησι ἀνοίξε τὴν θύρα καὶ πῆρε τὸ χαρτάκι.

Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ κτυπᾷ καὶ ἀστραπῆ ἐφώτισε τὴ ματιά του.

— Πῆς τῆς γρηᾶς, πῶς θὰ εἶρω μόνος μου τὴν ἀπάντησι.

Ἐρρίψε ἓνα βλέμμα στὸν καθρέπτην καὶ καμαρώθηκε.

— Αἱ, καλὰ ἐγὼ κατὰλαβα, πῶς προῶδουσα στὸ πνεῦμα τῆς Ὀλομόναχης... Ἡ ἐξαδέλφη εἶχε δίκην, ὡς τόσο τὴ γυναῖκα μόνον γυναῖκα μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβῃ. Τόσφ παραχθίδεψε τὸ ἀρωστηράκιον γατάκι τῆς, ποῦ ἐμένα καὶ ὅλον τὸν κόσμον μᾶς ξεχνούσε. Καμώματα. Κατήνησα νὰ τὴν θεωρῶ ἁγίαν.

Ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ἄρχισε νὰ καλλωπίζεται καὶ ἓνας ποῦ δὲν ἤξευρε, θὰ τὸν ἐνόμιζε πῶς θὰ ὑπάγῃ στὸ χορὸ. Ἀφοῦ ἐπεθεώρησε τὴν τουαλέτα του, ἐγιάλισε μὲ λιγὰκι κοσμητικὸν τὰ μουστάκια του καὶ ἔβαλλε στὴν κουβιδοδέχη του ἓνα ὄροσερὸ τριαντάφυλλάκι. Πῆρε τὰ γάντια του, ἄλλαξε μὲ τὰ γαντωμένα χέρια, δρὸ τρεῖς γραβάταις· περιγύθηκε μὲ μυρωδικὰ καὶ ἐξῆλθε.

Τὸ ῥομαντικὸ κλουδάκι ἦταν φωτισμένο καὶ μέσα ἀπὸ τὰ παραπετάσματα διέκρινε κάνεις, σκιαίς, νὰ πηγαινῶν καὶ νὰ ἔρχωνται.

Ὁ κ. Λάτρης τραγουδοῦσε μέσα στὰ δόντια του καὶ ἐσφύριζε ὑπερέταις. Κάποιος τὸν περιέμενε στὴ θύρα καὶ ὁ κ. Λάτρης ἐγνώρισε τὴ γρηῃ μαγεύρισα, ἡ ὁποία ἔκλεισε τὴ θύρα κατόπι του καὶ πήγαυνε ἐμπρὸς χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

Ἀνέβηκε ὁ κύριος Λάτρης τρεῖς σκάλας καὶ ἔφθασε στὸ ὑπερῶν. Ἐκεῖ ἄκουσε μιὰ φωνή, ποῦ τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ. Φωνὴ βραχνῆ ἀγωνίας καὶ πόνου· τοῦ ἐφάνη πῶς σφάζουν κάνένα ἐκεῖ ἐπάνω.

Ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιο σιγὰ σιγὰ, ἔμεινε κεραυνόπληκτος.

Ἡ Τιτίκα ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι· τὸ ξανθὸ τῆς κεφαλάκι στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαῦς τῆς, ἡ ὁποία γενναία, ὅπως κάθε γυναῖκα ἐμπρὸς στὸν κίνδυνον, ἔχμογελοῦσε. Ἐνας ἰατρός, ἐκρατοῦσε δύο κηρία καὶ δύο ἄλλοι περίσκεπτοι καὶ σοβαροὶ ἄντι προσπαθοῦσαν νὰ κάμουν μέσα στὸ στόμα τῆς Τιτίκας, ἡ ὁποία ἄφινε φωνὰς βραχνᾶς, πόνου καὶ ἀγωνίας.

— Ἀχ γιαιτρέ, ἄς παύσῃ τὸ μαρτύριο· τὸ δυστυχισμένο μου παιδάκι, ἄς μὴν ὑποφέρει αὐτὴν τὴν ἀγωνία· εἶπε σιγὰ ἡ Ὀλομόναχη, χωρὶς νὰ σβυσθῇ τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς.

— Ἄ κυρία θάρρος... ἀφοῦ ὑπάρχει ἐλπίς.

Ἡ Τιτίκα δυσκόλως ἀνέπνεε καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀγωνίας δὲν ἠκούετο πλέον. Οἱ ἰατροὶ ἐξηκολούθουν νὰ σφαγιάζουν καὶ ἡ δυστυχισμένη μητερίτσα, ἔφρισε, ὡς νὰ ἠσθάνετο ἡ ἰδία πόνους, ἀλλ' ἔμειδία, διότι ἡ Τιτίκα τὸ θολὸ βλέμμα τῆς, τὸ εἶχε καρφομένο ἐπάνω τῆς.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ, ἡ ἐγχειρίσις ἐπέτυχε καὶ ἐγενεε καθ' ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς τύπους· οἱ ἰατροὶ συνεχά-

ρησαν ἀλλήλους, ἀλλ' ἡ Τιτίκα ἀπέθανε δηλ. ἐσφάγη.

Ὁ κ. Λάτρης ἔκλαιε. Ἐπλησίασε τὴν μικρὰν φίλην του, τῆς ὁποίας τὸ μικρὸν προσωπάκι παρεμύρφωνον ἀκόμη οἱ σπασμοὶ τοῦ θανάτου καὶ χωρὶς νὰ φοβηθῇ διὰ τὴν φοβεράν νόσον, ἠσπάσθη τὸ ἀγαπητὸν προσωπάκι, τὸ ὁποῖον ἐζήτει τὰ φιλήματα τῆς μετὰ τὴν γὰρὰν ἄλλοτε.

Ἡ Ὀλομόναχη, τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς καὶ ἐσκουπίζε μὲ τὰ χέρια τῆς, τὸ αἶμα ἀπὸ τὸ προσωπάκι του. Μὲ τὰ δάκρυά τῆς, τὸ ἔθρεχε ὀλόκληρον καὶ ἔλεγε μέσα εἰς τοὺς λυγμούς τῆς.

— Εἶνε τὸ τρίτο ποῦ θάπτω. Ἀχ! τὸ τρίτο. Ὁ καυμένος ὁ Γεώργιος, τί ποτῆρι θὰ πιῇ. τί φαρμακερὸ ποτῆρι.

Τότε παρετήρησε τὸν κ. Λάτρην καὶ εἶπε.

— Σᾶς ἐζητοῦσε ἐπιμόνως τὸ κοριτσάκι μου. εἶσθε πολὺ καλὸς ποῦ ἐδεχθήκατε· τώρα κάμτε μου μιὰ ἐκδούλευσι. Τηλεγραφήστε αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου πατέρα· ὅτι ἡ κόρη του ἀπέθανε.

— Ἡ διεύθυνσίς του;

— Ἐκεῖ ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἔχω ἓνα γράμμα καὶ γράψτε τὴν ἰδία διεύθυνσι. Ἦλθαν νὰ τῆς πάρουν τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς· ἐκείνη τὸ ἐφιλοῦσε, τοῦ ἔδιδε τρυφερὰ ἐπίθετα καὶ ὅταν τῆς τὸ ἀπέσπασαν διὰ τῆς βίας, ἔπεσε λυπόθυμος ἐπὶ τοῦ πτώματος.

Ὁ κ. Λάτρης ἐπλησίασε τὸ τραπέζακι· ἀντὶ νὰ παρατηρήσῃ τὸ γράμμα, εἶδε τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὴν ἄσπρη τὴν γραβάτα καὶ μὲ τὸ τριαντάφυλλο.

— Ἄ! εἶπε καὶ κατεπῆρε τὸ τριαντάφυλλο. τί πρόστυγο ζῶο ὁ ἄνθρωπος! Ἐβλεπα, μιὰ μητέρα ποῦ εἴζουσε γιὰ τὸ παιδάκι τῆς, ποῦ μοῦ ἔδειχνε φιλία μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ ἄρρωστο παιδάκι τῆς καὶ ὅμως εὑρισκα σωστὰ τὰ φαρμακερὰ λόγια τῆς ἐξαδέλφης μου. Τί πρόστυγο ζῶο ὁ ἄνθρωπος, νὰ μὴν πιστεῦθῃ εἰς ὅσα βλέπη, παρὰ εἰς ὅσα τοῦ λέγουν.

Κατόπι, ἀφοῦ ξαναἔκλαψε τὴν μικροῦλα φιληνάδα του, θυμῆθηκε τὸ τηλεγράφημα καὶ ἔσκυψε νὰ ἰδῇ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς.

— Ἡ Τιτίκα ἦτο ἡ κόρη τοῦ Γεώργου, ἡ Ὀλομόναχη ἡ γυναῖκα τοῦ Γεώργου, αὐτὸν τὸν θησαυρὸ εἶχε ὁ Γεώργιος καὶ πολὺ εὐτυχῆς ὁ ἴδιος, τὸν συμβουλεύει νὰ τὸν μιμηθῇ καὶ νὰ πάρῃ τὴν γυναικαδέλφη του;

Ἐγραψε τὸ τηλεγράφημα καὶ ἔφυγε κατηχημένος, χωρὶς νὰ ψυθυρίξῃ ὑπερέτα· μόνον ἔλεγε.

— Ὁ Γεώργιος ἔχει δίκην. Μὰ ὁ καυμένος, τί μαῦρη εἶδῃσι θὰ πάρῃ!

— Ἀγαπητέ ἐξάδελφε, ἔμαθα πῶς χθὲς διενυκτέρευσε ἀλλοῦ· ἂν ἄλλοτε ἡ Ὀλομόναχη ὑγειαινέι;

— Ναι, ὑγειαινέι. Προσπάθησε καὶ σὺ καὶ ὅλαις ἡ γυναῖκες τοῦ κόσμου, νὰ τῆς μοιάσετε. Δὲν εἶνε Ὀλομόναχη· ἔχει σύντροφο ἀχώριστο τὴν Ἀρετὴ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ